

Nr 741.

Av herr **Ossbahr**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 225, angående försvarsväsendets ordnande.*

I propositionen till ny försvarsordning har departementschefen godtagit lönenämndens principförslag till löne- och pensionsreglering för reservstatspersonalen. Därmed hade ock bort följa, att förslaget kommit till riktigt uttryck och konsekvent tillämpats i propositionen. Så har emellertid icke blivit fallet. Propositionen innebär nämligen icke ett förverkligande av lönenämndens förord för en reglering av reservstatens avlönings- och pensionsförmåner på sådant sätt, att desamma automatiskt följa förändringar i motsvarande förmåner för den aktiva personalen. Då emellertid lönenämndens förslag innebär ett avgjort underkännande av förhållningspolitiken och sålunda i framtiden bör verka som ett för reservstatspersonalen särdeles bebyggande regulativ, så måste påyrkas, att förslaget ifråga konsekvent tillämpas.

Enligt propositionen bibehålles alljämt inom reservstaten de inskränkta befordringsmöjligheter, som på sin tid faststälts genom 1915 års reservstatsförordning, kompletterad med 1925 års förordning, varigenom sergeant må kunna befordras till fanjunkare (styckjunkare, förvaltare), löjtnant till kapten, kapten (ryttmästare) till major och regementsläkare till fältläkare. Departementschefen har med rekryteringssvårigheten motiverat sitt förslag till förbättrade ekonomiska villkor för reservstatspersonalen, men underlåter att söka i någon mån befrämja syftet genom samtidigt ökade befordringsmöjligheter. Tillfället synes eljest hava varit synnerligen lägligt härför. I propositionen strykes nämligen beställningen »överste, lägre» utan varje som helst ersättning. Blev nu denna beställning ersatt med överstelöjtnantsbeställning, så bereddes härigenom möjlighet för major på reservstat att kunna vinna befordran, men därjämte för major på aktiv stat att kunna söka en befordran på reservstat, som exempelvis av brist på beställningar på aktiv stat måste förvägras honom.

I propositionen föreslås, att den avsedda löne- och pensionsregleringen skall träda i kraft först den 1 juli 1937. Därmed uppskjutes emellertid ärendet ytterligare och veterligen utan några som helst skäl. Allt för länge har redan ordnandet av reservstatens ekonomiska villkor förhalats. Ett avgörande av frågan vid denna riksdag bör därför innefatta, att de förbättrade förmånerna komma vederbörande tillgodo i och med ingången av nästa budgetår.

Här må även erinras om det förhållandet, att den militära reservpersonalens och därmed även reservstatens pensioner äro uppförda å fjärde huvudtiteln, medan övriga statsanställdas pensioner ingå i elfte huvudtiteln. För

hållandet är ju tämligen anmärkningsvärt, och vilka än motiven för åtgärden på sin tid kunnat vara, så synes erfarenheten tala för uniformitet även i detta avseende. Det synes alltså berättigat påyrka, att fjärde huvudtiteln befrias från denna belastning, som i stället påföres elfte huvudtiteln.

Med anledning av vad ovan framhållits hemställes, att riksdagen måtte besluta,

att lönenämndens förslag till löne- och pensionsreglering för reservstatspersonalen med automatiskt verkande löne- och pensionssystem fastställes att gälla utan inskränkning,

att överstelöjtnantsbeställning uppföres på reservstatens stat,

att löne- och pensionsregleringen i fråga träder i kraft från och med den 1 juli 1936 samt

att den militära reservpersonalens pensioner överflyttas från fjärde till elfte huvudtiteln.

Stockholm den 18 april 1936.

Carl Patrik Ossbahr.